

Muslinger fra dem, og navnlig derved, at der benyttes meget henfynsløse Maader at tage Muslingerne paa, saa at der er Grund til at frygte, at den Tid kan komme, da disse Muslinger blive udryddede, hvilket vil være til stor Skade for Fiskeriet paa Færøerne. Lovforslaget gaar derfor ud paa at give de Kommuner, hvor saadanne Muslingebanker findes, en Ret til gennem deres Forstanderskaber at affatte Vedtægter for Benyttelsen af Muslingebankerne. Disse Vedtægter skulle saa istandbringes paa den Maade, at Kommunalbestyrelserne gøre Udtaft til dem, som derefter offentlig bekendtgøres og fremlægges, saa kunne de, der have noget at indvende imod Vedtægterne, klage. Sagen gaar derefter til Lagtinget, finder enten der sin Afgørelse eller bliver eventuelt sendt til Justitsministeriet, som endelig kan approberer disse Vedtægter. Der findes tilfælde i Forslaget en Bestemmelse om, at der af Regeringen skal kunne gives en Eneret til Benyttelse af Muslingebanker paa Steder, hvor de hidtil ikke findes, idet man har troet ad denne Vej maatte at kunne skabe en kunstig Opelstning af Muslingebanker paa sine Steder. Dette Lovforslag tillader jeg mig altsaa herved at fremsætte og anbefale til det ærede Ting's Belvilje.

Formanden: Eksemplarer af det saaledes fremsatte Lovforslag ville nu blive omdelede.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Kirkers Opvarmning.

(Lovforslaget findes i Tillæg C, Sp. 35 fg.)

Sagen sattes under Forhandling.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Goss): Det vil være det høje Ting bekendt, at der ved Lov af 7de Juni 1873, som var et Tillæg til Lov af 19de Februar 1861, blev truffet Bestemmelser dels om Kirkegaardes Afvanding, dels om Kirkers Opvarmning. Bestemmelserne i denne Lov angaaende Kirkerne's Opvarmning have imidlertid paa nogle enkelte Punkter vist sig ikke at være tilstrækkelig fyldestgørende. Den Grundsaetning, der blev nedlagt i Loven af 1873, var den, at hvor et Flertal af Sognets Beboere udtalte Ønsket

om Kirken's Opvarmning, og hvor de for et Aar havde sikret Midlerne dertil, der kunde Kirkesynet paalægge Kirkeejeren at anbringe et Varmeapparat, hvor dette ikke behøvede at være mere end en almindelig Kaffelovn. Med Henfyn til Brændsels Anstæffelse var det udtalt af Loven, at det skulde staffles ad frivillig Vej, og der gaves ingen Anvisning paa at fremskaffe Midlerne til Opvarmning ad anden Vej, hvis det ikke lykkedes at fremskaffe dem ad frivillig Vej. Paa den anden Side forlangte Loven ikke heller, at Midlerne til Opvarmningen skulde være sikrede ud over et Aar. I begge Retninger har denne Ordning nu vist sig ufuldstgørende. Der har været Tilfælde, hvor det ikke er lykkedes ad frivillig Vej — det vil altsaa sige af det samme Flertal, som har udtalt Ønsket om Opvarmning — at staffe Midlerne dertil, og hvor der derfor mangler Midler til at realisere det Ønske, som Flertallet havde udtalt. Paa den anden Side var der indtraadt ikke saa Tilfælde, hvor Opvarmningen vel var sikret for et Aar, men ikke ud over dette Tidrum, hvor Kaffelovnen altsaa var blevet anbragt i Genhold hertil, men hvor saa Interessen havde tabt sig, og naturligvis til Bedrøvelse for Kirkeejeren, Kaffelovnen nu henstod ubenyttet og rusten, fordi der ikke længere habdes Midler til Opvarmningen, til Benyttelsen. — I et andet Punkt havde Loven af 1873 vist sig utilstrækkelig, i de ikke saa Tilfælde nemlig, hvor Anbringelsen af en almindelig Kaffelovn ikke er tilstrækkelig til Opvarmning af Kirken, enten — og navnlig — paa Grund af Kirken's Størrelse eller paa Grund af Kirkebygningens mere monumentale Karakter, som maatte udelukke den i Reglen grimme Kaffelovns Anbringelse, og hvor der altsaa var Tale om et særligt Varmeapparat. Dette Tilfælde har Loven af 7de Juni 1873 ganske vist forudsat; men den udtaler derom kun, at Anbringelsen af et saadant særligt Varmeapparat kan Kirkeejeren ikke modsætte sig, men han skal dog kun bidrage dertil saa meget, som Anbringelsen og Vedligeholdelsen af en almindelig Kaffelovn vilde koste; derimod giver Loven ingen Anvisning paa, hvorledes man altsaa i saadanne Tilfælde skal fremskaffe Midlerne til Anbringelsen af Varmeapparatet ud over, hvad Kirkeejeren er pligtig til at bidrage. Det har maattet og maa nødvendigvis vise sig som en Mangel, at der ingen Anvisning gives for det fornævnte Flertal til at saa sit Ønske opfyldt under disse særegne Omstændigheder, undtagen i de Tilfælde, hvor Staten bekoster Anlægget i Genhold til en Bevilling. Disse Mangler og Ufuld-